

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 25

гр. София, 23.04.2024 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно
частно наказателно дело № 20246000600024 по описа за 2024 година

образувано по частна жалба от адв. А. А. – САК – служебен защитник на
обвиняемия бивш серж. К. А. К. срещу определение № 10/15.04.2024 г. по
ЧНД № 34/2024 г. по описа на Софийски военен съд.

Производство по чл. 64, ал. 7-8 НПК, във вр. чл. 56а, ал. 4 ЗЕЕЗА.

С обжалваното определение състав на Софийски военен съд е уважил
искането на Военно-окръжна прокуратура –София като е разрешил издаване
на Европейска заповед за арест на старшина К. А. К. с ЕГН *****,
обвиняем по досъдебно производство № 95-РП/2016 г. по описа на Военно-
окражна прокуратура – София, пр.пр. вх.№ 1783/2016 г. по описа на Военно-
окръжна прокуратура - София, за престъпления по чл. 385, пр.2 НК и по чл.
210, ал.1, т.5, вр. чл. 209, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

Недоволен от посоченото определение е останал служебният защитник
адв. А. А. – САК на обвиняемия, който го е обжалвал.

Във въззивната жалба се посочва, че атакуваното определение №
10/15.04.2024 г. по ЧНД № 34/2024 г. по описа на Софийски военен съд е
несправедливо и незаконосъобразно. Твърди се, че не са налице
предпоставките на чл. 63 от НПК, тъй като обвиняемият не може да се укрие,
както и да извърши ново престъпление. Твърди се, че не е налице
предпоставката за обосновано предположение обвиняемия К. да е автор на
престъпления по чл. 382, чл. 210 и чл. 211 от НК. Моли съда да отмени
постановеното определение.

В съдебно заседание защитникът адв. А. – САК поддържа изцяло
частната жалба по съображенията изложени в нея. Заявява, че няма контакт с
подзащитния си.

Обвиняемият К. А. К. не се явява.

Настоящият състав на Военно-апелативния съд, след като се запозна с атакувания съдебен акт, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебното производство доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалваното определение, в пределите на правомощията си, за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата, ведно с допълнението към нея е допустима, подадена от правоимащо лице в законово установения срок, но разгледана по същество е неоснователна.

За да уважи искането на прокурора, вх. № .../11.04.2024 г. по описа на Софийския военен съд, за разрешение за издаване на Европейска заповед за арест, първоинстанционният съд е приел, че е налице обосновано предположение, че обвиняемият старшина К. А. К. е извършил престъпленията, в които е обвинен, поради което е налице предпоставката на чл. 63, ал.1 от НПК. Обсъдил е и обстоятелствата, при които спрямо обвиняемия наказателното производство в досъдебната му фаза се провежда в негово отсъствие по реда на чл. 206, вр. чл. 269, ал.3, т.2 от НПК. Изложил е аргументи в подкрепа на това, че както прогласения в чл. 55, ал.1 от НПК, така и в чл.6 от ЕКЗПЧОС стандарт, обвиняемият да участва лично в наказателното производство за провеждане на пълно, всестранно и обективно разследване и гарантиране на неговите права в пълна степен, следва да бъдат продължени опитите за издирването му, включително по реда на Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест. Приел е, че са налице предпоставките на чл. 63, ал.1 от НПК по отношение на Национална заповед за задържане на обвиняемия до 72 часа, като този срок гарантира, че правата на обвиняемия няма да бъдат нарушени, тъй като до неговото изтичане той следва да бъде изправен пред компетентния да разгледа делото съд. Според мотивите на съда, Европейската заповед за арест е законосъобразна и пропорционална на доказателствената съвкупност по делото, поради което е намерил, че са налице основанията на чл. 56а от ЗЕЕЗА и е уважил искането на прокуратурата.

Военно-апелативният съд, след като извърши проверка на съдебния акт и направи актуална самостоятелна преценка дали е налице обосновано предположение за извършване на престъплението, намери, че събраните до момента по делото доказателства, проследени в хронологичната им зависимост и логическата им последователност, в необходимата и достатъчна степен за този етап от наказателното производство дават основание да се формира устойчив извод, че спрямо обвиняемия старшина К. А. К. са налице в достатъчна степен на убедителност данни за съпричастност към инкриминираните му деяния. По делото са извършени множество процесуално-следствени действия, приложени в XXVIII тома на делото, чиято цел е пълното, всестранно и обективно разследване на фактите и

обстоятелствата по делото. В достатъчна степен са както гласните, така и писмени доказателства, събрани по съответния процесуален ред на НПК. Изводите на съда се обосновават и доказателствата по делото приложени в класифицирания том XXII на досъдебното производство. Извършените до момента оперативно-издирвателни мероприятия по отношение на обвиняемото лице, както на територията на страната, така и извън нея също дават основание да се обоснове извод, че издаването на Европейската заповед за арест в настоящия момент е била пропорционална на доказателствената съвкупност по делото. Обстоятелството, че на 24.02.2020 г. и на 14.08.2023 г. по отношение на обвиняемия К. са били издадени Европейска заповед за арест (л. 44 – л. 52, т. 19 от д.п. и л. 122 – 125, т. 26 от д.п.), както и депозираното писмо от ДМОС на МВР не сочи на извод, че настоящия казус попада извън обхвата, регламентиран в § 9, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗЕЕЗА, обн. ДВ бр. 100 от 01.12.2023 г., тъй като, отказът за изпълнението на предходната, е единствено поради липса на съдебна санкция, която към онзи момент не е съществувала в българското законодателство.

Въпреки, че в мотивите на първоинстанционният съд липсват доводи за наличие на реална опасност обвиняемият да се укрие или да извърши ново престъпление, настоящият състав следва да изложи съображения в тази насока. Въззивната инстанция намира, че не могат да бъдат пренебрегнати категоричните данни за внезапното му изчезване, подадени на 01.11.2016 г. по сигнал от свидетелката Д.Г., с която е живеел на семейни начала, до Служба „Военна полиция“ – С. и 09 ПУ на МВР. Същият е обявен за международно издирване в ШИС II (л. 37, т. III и л. 31, т. XVI от д.п.). Трудовата му ангажираност е преустановена и същия е освободен от военна служба в Българската армия, съгласно Заповед на .../16.11.2016 г. издадена от директора на Служба МО. След този момент няма данни за неговото местонахождение. Делото е спирано 4 (четири) пъти – с постановления на прокурор от 25.04.2017 г., 1.06.2018 г., 11.08.2020 г., 21.02.2024 г. и съответно възобновявано с прокурорски постановления от 18.12.2017, 28.01.2020 г., 8.03.2022 г. и 20.03.2024 г., което обоснова извод, че по него не е спирано да се работи. Това процесуално развитие на делото се базира на интензитета на предприетите оперативно - издирвателни дейности на компетентните органи.

Също така, не следва да се пренебрегва и това, че обвиняемият има допълнителна правна възможност на защита по реда на чл. 59а от ЗЕЕЗА, съгласно който, след предаването на лицето на българските съдебни власти, прокурорът незабавно внася искане за вземане на мярка за неотклонение задържане под стража от съответния първоинстанционен съд по реда на чл. 64 от НПК. В рамките на това производство вече доведеното в България обвиняемо лице и неговият защитник разполагат с правната възможност да оспорят законосъобразността и пропорционалността на издадената от прокурора Европейска заповед за арест по реда на чл. 56а от ЗЕЕЗА. По този начин се гарантира правото на обвиняемия да се защити лично срещу

предприетите спрямо него действия от страна на прокуратурата по принудителното му довеждане.

На следващо място, настоящият въззивен съдебен състав счита, че от приложените по делото доказателства изцяло правилен е извода на първоинстанционния съд, че може да се направи извод за наличие на законосъобразност и пропорционалност на издаването на Европейска заповед за арест, макар да не са изложени съображения в тази насока. В конкретния случай е спазено изискването по чл. 36 ЗЕЕЗА, според който Европейската заповед за арест се издава за лица, извършили деяния, които се наказват съгласно правото на издаващата държава, с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане не по-малко от четири месеца, или друго по- тежко наказание, което условие е изпълнено. Не могат да бъдат игнорирани начинът и механизмът на деянието, високата степен на обществена опасност и тежестта на предвидената санкция, включително и обстоятелството, че К. А. К. е изчезнал необяснимо, може да обоснове извод, че се е укрил от правоохранителните и правозащитни органи в Република България, а така също е налице и реална опасност от извършване на престъпление.

Приложеният на л. 9 – 13 от ЧНД 34/2024 на СВС, проект на Европейска заповед за арест по чл. 56а, ал.1 от ЗЕЕЗА, отговаря като форма и съдържание на изискванията, регламентирани в хипотезата на чл. 37 ЗЕЕЗА. Правилно първоинстанционният съд е приел, че няма пречка да бъде разрешено нейното издаване.

Възражението на защитата, че не е налице обосновано предположение обвиняемия К. да е автор на престъпления по чл. 382, чл. 210 и чл. 211 от НК, съдът намери за несъстоятелно. Видно от материалите по делото обвиняемия К. А. К. е привлечан 4 (четири) пъти с постановления на прокурор от ВОП – София от 08.02.2018 г., на 18.05.2018 г., на 03.08.2023 г. и на 05.02.2024 г. при условията на задочно производство, в негово отсъствие, но повдигнатите обвинения са предявени на служебно назначения му защитник. Липсва обвинение по чл. 382 от НК, както и такова по чл. 211 от НК, поради което на това възражение не следва да бъде даван отговор.

Що се отнася до обвинението по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл. 209, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, съображенията на съда са изложени по-горе в мотивите на настоящото определение и няма причина за тяхната редакция.

По изложените съображения, Военно-апелативният съд намери, че целта за провеждане на наказателното преследване може да бъде постигнато с Европейската заповед за арест по отношение на старшина К. А. К. - обвиняем по досъдебно производство № 95-РП/2016 г. по описа на Военно-окръжна прокуратура – София, за престъпления по чл. 385, пр.2 НК и по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл. 209, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение, а определението бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Ето защо и на основание чл. 64, ал. 8 от НПК, във вр. чл. 56а, ал. 4 от

ЗЕЕЗА, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 10/15.04.2024 г. по ЧНД № 34/2024 г.
по описа на Софийски военен съд.

Определението не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____